

Les ferides «Sota les dents» de Clara Peya i Leo Rizzi

Estrenem el nou tema de Clara Peya amb l'eivissenc Leo Rizzi | «Sota les dents» avança el pròxim àlbum de la pianista, que comptarà amb tretze cantants diferents

Leo Rizzi i Clara Peya | Arxiu de l'artista

Clara Peya prepara un nou àlbum per a la tardor, amb tretze cançons interpretades per tretze cantants diferents -com **Ferran Palau**, **Sílvia Pérez Cruz**, **Salvador Sobral**, **Albert Pla** o **Anna Ferrer**, entre altres-. Avui l'artista empordanesa ens en mostra una: "Sota les dents", que ha treballat al costat de **Leo Rizzi**, i que tracta sobre la incomoditat d'habitar el propi cos. El tema, a més, s'acompanya d'un videoclip dirigit i coreografiat per Ariadna Peya, i amb Helena Gispert, Kiko López i Rita Noutel com a protagonistes. En parlem amb la pianista.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=qCJti78oXaE>

En aquest disc, comptes amb fins a tretze cantants diferents. Com arribes a Leo Rizzi perquè interpreti "Sota les dents"?

Vaig escoltar un tema seu que em va agradar molt, "Amapolas". M'agrada molt la seva veu, i el vam contactar enviant-li el tema ja fet. Vaig pensar que si jo, una pianista catalana, li deia de col·laborar en un tema, em diria que no, però que si d'entrada el podia escoltar, potser li agradava i em deia que sí... I li va agradar molt. Ens va costar trobar un dia per gravar, perquè ell va molt liat, però un cop vam trobar el dia i va ser aquí, va anar tot molt bé.

En aquest tema, jugues amb l'intimisme propi de les teves composicions i una producció

molt actual. Com ho has plantejat?

Sempre intento buscar el contrast, la dinàmica, la contradicció... Perquè és el que jo habito. Habito una duresa i una manera de ser que són un escut, perquè també soc una persona molt sensible i molt vulnerable, tot i que també mostro aquesta part. Crec que la valentia no té res a veure amb la vulnerabilitat, i que tot hi pot cabre. I, per tant, també crec que és molt maco que tot hi sigui, des del més cru fins al més intens. De fet, crec que la clau principal dels meus directes té a veure amb això: amb la dinàmica, amb lo petit i lo gran alhora.

Clara Peya en directe al festival Portalblau Foto: Sergi Paramès | Portalblau

I la producció, com l'heu treballada?

L'hem fet conjuntament amb el Dídak Fernández i l'Adri González, que també m'acompanyaran en el directe. Ells dos estan molt acostumats a treballar junts i tenen molt clar quin és el seu llenguatge, i també de quina forma acompanyar cada artista. A més, crec que tants anys treballant amb el Dídak com a bateria han fet que em conegui tant que m'és molt fàcil trobar un lloc de llenguatge propi i sinceritat.

En la lletra, com ja és habitual, fas gala de la teva destresa per parlar del dolor d'una manera honesta, maca i poètica. I fa la sensació que dones algunes claus per superar el dolor: fugir de les expectatives socials, fer les paus amb el passat, no deixar-se endur per la por...

Crec que fugir de les expectatives socials és una cosa necessària que ens fa molt bé, però també veig impossible fugir-ne del tot, perquè formem part d'aquest sistema. Tampoc crec que sigui una cosa que pots aprendre a fer i prou: és un camí constant, són decisions diàries de no continuar o no secundar certs patrons. De la mateixa manera, és complicat també fer les paus amb el passat. Tot plegat són conseqüències del sistema en què vivim, i com que el sistema no el podem canviar, tampoc en podem canviar les conseqüències.

Parlar de tot això et serveix com a recordatori per a tu, per anar prenent aquestes decisions diàries, o per a qui pugui ajudar?

Jo parlo del dolor perquè tinc dolor, i perquè no tinc filtre a l'hora d'expressar-me. Però no dono respostes. Crec que obro preguntes. No tinc la resposta, perquè jo sempre estic travessant aquests moments i aquests llocs. La solució crec que és parlar-ne [RIU]... estar juntes en això, i entendre que a totes ens passa el mateix, i que totes estem en el mateix. Jo crec que aquesta és la clau per combatre el sistema.